
SZERKESZTŐI OLDAL

VÉSZHELYZETBEN

A kiagyalói által valószínűleg „civilizáltaknak” (értsd: elfogadhatónak) vélt beolvasztási törekvés – a kisebbségek oktatási nyelvének államnyelvesítését előíró törvénytervezet – alapjaiban ingatta meg egyéb okokból amúgy is halvány esélyünket a megmaradásra.

Ebben a helyzetben csak a csoda segíthetne rajtunk: az érdekvédelmi szervezeteink tevőleges összefogásában megnyilvánuló elszánt ellenállás az otromba támadás kivédésére. Máris látnunk kellene az összefogás jeleit. Miért nem látjuk? Miért nem viszik szervezeteink – például – utcára, az illetékes hivatalok elé tiltakozni, mozgó- vagy ülősztrájkolni az embereket, de legalább az iskoláskorú gyerekeket nevelő szülőket, tanítókat, tanárokat?

Igen, a helyzet bonyolultsága miatt nehéz kiválasztani a legcélszerűbb védekezési stratégiát. Ám a döntés felelősségét végre vállalni kell, mert ha a tervezet eredeti formájában törvényerőre emelkedik, az egyúttal a magyar érdekvédelem teljes csődjét, a nemzeti-kulturális értékeink iránti felelőtlen bütlenséget fogja jelenteni mindkét „oldalon”. Más, ennél kisebb jelentőségű ügyekben sokszor idézett jogokra hivatkozva, de ezúttal harcosabban kell ellenállnunk ahhoz, hogy az államvezetés rádöbbenjen: ha egy kis lélekszámú nemzeti kisebbség esetében ennyire kemény falba ütközik, akkor a sokmilliós orosz kisebbség ellenállásával szemben esélye sincs szándékának valóra váltására, tehát visszakozni kényszerül.

Mit tapasztalunk az összefogás helyett? Az anyanyelvű oktatás fontosságát hangsúlyozó közismert személyiségek sajtóbeli érveit, nyilvánvalóan azoknak a szülőknek címezve, akik a törvénytervezet nyilvánosságra kerülésével szinte egy időben eldöntötték, a továbbiakban uk-rán oktatási nyelvű iskolába járattják csemetéiket. Ám az ilyenfajta „meggyőzés” legtetszetősebb érvei is ingatagok: egyrészt elbukhatnak az 1990-es évek elején megkötött ukrán–magyar paktum okozta „elbagyatottság” érzéséből eredő csalódottság miatt; másrészt a „nemzetárulásnak” ez a formája meggyőző példa kollektív nemzettudatunk sérülésére, halomra döntve azokat a véleményeket, amelyek szerint a kárpátjai magyarság szívósan ragaszkodik nemzeti identitásához; volt idő, amikor ehhez kétség sem férhetett (lásd az 1944-ben elburcolt férfiak példáját), ám azóta változott a világ és vele az értékrend: az emberi törekvéseket manapság kisszerű, szűk családi kereteken belüli, mérhetetlen önzés határozza meg; ide tartoznak azok a szülők is, akik a „könnyebb érvényesülés” látszatesélye okán

meghozták végzetes döntésüket. Őket nem hogy nebéz, hanem lehetetlen meggyőzni katasztrofális tévedésükről, mert nem akarják felismerni annak nemzetveszejtő következményeit, vagy nem törődnek azokkal. Nem csoda, ha máris vannak, akik hajlamosak pálcát törni fölöttük, a „Hulljon a fergese!” szidalom jegyében „leírni” őket lélekszámban amúgy is fogyatkozó közösségünkéből.

Hát ez az: kevesen vagyunk, minden lélek számít. Nem kell pálcát törni senki fölött, hanem egyéb ügyeinkben is régóta áhított egységes és jól szervezett fellépéssel megvédeni jogunkat az anyanyelvű oktatáshoz. Akár „elveszettek” tekintett sorstársaink nélkül, de mindenképpen értük, az ő gyerekeik érdekében is. A jövőnkért. Ezért kell a csoda.

NAGY ZOLTÁN MIHÁLY

